

De communisten en de crisis

Onder de hoge bescherming van de G20 en internationale instellingen en organisaties als de Europese Unie, de Wereldbank en het Internationaal Monetair Fonds nemen de belangrijkste imperialistische machten twee belangrijke taken op zich. Ten eerste: de bressen in het systeem dichten en de kapitalisten redden. Ten tweede: de werkers en de volkeren van de wereld doen opdraaien voor de crisis. Ook de communisten hebben hiertegenover twee radicaal tegengestelde taken.

Â Â Â Â Ten eerste: wij willen de massa's mobiliseren voor een radicale breuk met het kapitalisme, het systeem van uitbuiting. Zelfs als het kapitalisme de weg van de zogenaamde keynesiaanse hervormingen inslaat om het systeem te stabiliseren en bovenal om te vermijden dat de massa's meer fundamentele hervormingen eisen, zal dit ten koste van het volk gaan. De burgerij zal het financiële systeem bijschaven zonder te raken aan de productieverhoudingen en de privé-eigendom van de productiemiddelen. De verantwoordelijkheid van het kapitaal en zijn politieke knechten, die de wereld naar de catastrofe hebben geleid, moet aangeklaagd worden. Maar dat volstaat niet. We moeten eisen en doelstellingen voor de strijd formuleren, die de weg banen naar de revolutionaire omverwerping van het systeem van uitbuiting en onderdrukking. Zo is het vooral van belang het klassenbewustzijn te ontwikkelen en te versterken in de vakbondsbeweging, en ook in alle andere bewegingen, die de arbeidersklasse en haar bondgenoten vertegenwoordigen.

Â Â Â Â Ten tweede zullen we elke strijd en verzet ondersteunen en verder ontwikkelen tegen de pogingen om de slachtoffers te doen betalen voor de crisis. Wij zullen de strijd ontwikkelen voor het behoud en het scheppen van arbeidsplaatsen, voor de bescherming van de werklozen en de gezinnen van de werkers, de strijd voor het behoud en de verbetering van de sociale bescherming, voor de stijging van de lonen en de verhoging van de koopkracht. Dit betekent dat we elke gelegenheid aangrijpen om ons te verzetten tegen privatiseringen. Het betekent ook dat we vechten voor het behoud van de democratische rechten en ons verzetten tegen de opkomst van racisme en fascisme, het stoken van oorlog en alle vormen van burgerlijke ideologie. Vooral in tijden van kapitalistische crisis willen de imperialisten het anticommunisme aanwakken om een slag toe te brengen aan het enige echte alternatief, dat door de communisten wordt naar voor geschoven: de omverwerping van het kapitalisme en de opbouw van het socialisme.

Â Â Â Â We moeten een belangrijk ideologisch debat openen over het failliet van het kapitalistisch systeem en de superioriteit van het socialistische project. We moeten ook de uitvlucht verwerpen van een "gecontroleerde" of "gereguleerde" vrije markt, de sociaaldemocratische rechtvaardiging van het systeem. Onze kritiek is gericht op het economisch systeem zelf en niet alleen op de "uitwassen" of het "misbruik" of de "hebzucht" van de bankiers.

Â Â Â Â Terzelfder tijd zullen we al onze krachten bundelen en inzetten in de frontlijn van de strijd van de werkers, de kleine en middelgrote boeren en de zelfstandigen. De komende periode zal ons tal van gelegenheden bieden om de communistische zaak vooruit te helpen. Maar de crisis leidt niet automatisch tot strijd. Zij kan ook leiden tot angst, die tijdelijk verlamt of het verzet de kop indrukt. We zullen met vertrouwen en geduld onder de massa's moeten werken en hun creativiteit en geest van solidariteit ontwikkelen, want uiteindelijk zullen alleen de arbeidersklasse en de andere werkende massa's de loop van de geschiedenis bepalen.

Â Â Â Â Belangrijk is de opbouw en de versterking van de communistische partijen. Dat zal de doorslaggevende factor zijn om de kansen aan te grijpen, die de volkeren en de werkers in de toekomst aangereikt krijgen, en de weg te banen naar een socialistische maatschappij, een maatschappij zonder uitbuiting en onderdrukking door het kapitaal.Â

Â Â Â Â De communistische partijen moeten hechter samenwerken op internationaal vlak en een eengemaakte strategie uitwerken tegen het imperialisme. Dat is een essentiële voorwaarde om sneller vooruit te gaan naar een toekomst van vooruitgang, rechtvaardigheid en vrede, en om onze taken tot een goed einde te brengen.

17 mei 2009

Dit artikel is het laatste deel van de slotverklaring over de crisis van het Internationaal Communistisch Seminarie van Brussel (2009). Ze werd ondertekent door 54 communistische -en arbeiderspartijen uit de hele wereld. De volledige verklaring vindt u op http://www.icsbrussels.org/ICS/2009/Sci09_Available_Papers.htm.

Sinds 1992 gaat elk jaar in Brussel het Internationaal Communistische Seminarie door. Het verzamelt partijen en organisaties die het marxisme-leninisme en het proletarisch internationalisme verdedigen en het revisionisme afwijzen.

In totaal namen reeds meer dan 150 organisaties uit Afrika, Latijns-Amerika, Noord-Amerika, Azië en Europa aan de bijeenkomsten deel.